

[Arne Bjerregaard.]

me på denne sag, og det kan da kun være prisværdigt at lægge det for dagen. Men det er, ligesom vi andre skal anklages for, at vi ikke vil være med til at gennemføre dette nu. Dengang advarede vi klart imod at gennemføre dette, og så kommer man nu og vil næsten pådutte os, at vi ikke vil hjælpe de svage i dette samfund, fordi vi ikke vil tilslutte os et tidligere lovforslag og de konsekvenser, som ligger i det. Vi har ikke vedkendt os dette lovforslag, og så må det flertal, det spinkle flertal, som dengang gennemførte det, selvfølgelig også være ansvarligt for virkningen af det. Det kan da ikke være os andre, der skal bære det ansvar.

Kaj Hansen (DKP):

I mit første indlæg gav jeg udtryk for, hvordan man kunne have undgået denne situation, men jeg vil også gerne sige, at der var jo ændringsforslag, da vi behandlede den lov, og det var ikke tilfældige ændringsforslag, der gik ned til 103 points. Man skal jo ikke glemme her i diskussionen, at sidste gang der blev reguleret på boligsikringen, lå pristallet på lige godt og vel 103 points, og derfor er det en retfærdighedshandling. Men det er da klart, at venstre og andre, kristeligt folkeparti f. eks., som ikke har medvirket til at få gennemført denne lov, kan sætte sig på den høje hest og sige: det er ikke vores bord. Men jeg vil gerne sige til de radikale: vel, det var boligministerens forslag. Det blev kritiseret i boligudvalget, og der blev også stillet ændringsforslag. De blev stemt ned. Alligevel var der et flertal af partier, der vedtog denne lov. Derfor synes jeg ikke, at de radikale kan sige: hus forbi, det er ikke vores sag. Jo, det er også de radikales sag. De partier, der har gennemført denne lov, har dog et ansvar for den. Når det er kommet til at ligge på denne måde, synes jeg ikke, at man kan tage en hel del andre spørgsmål op, som man gerne vil have belyst, før man vil ændre dette.

Og så må jeg endelig sige, at det er rigtigt, at $\frac{2}{3}$ er folkepensionister. Resten er, så vidt jeg husker, 76.000 familier. Man skal have en meget lav indkomst og en forholdsmæssig stor husleje for overhovedet at få andel i denne boligsikring, og hvis der ikke sker en regulering af boligsikringen, er vi nået dertil, hvor jeg må sige, at uanset om man har deltaget i denne lovgivning, eller man ikke har, så har man nået smålighedens triumf over for nogle af de men-

nesker i dette land, der har allermest behov for at få en sådan boligsikringsregulering.

Wilhelm (VS):

Vi er i VS tilhængere af det princip, at boligsikringen er blevet pristalsreguleret, vi arbejdede aktivt for det i foråret og syntes, at det oven i købet var ekstra godt, at man ved den lejlighed fik sprængt den sædvanlige partigrupperingsdannelse omkring boligpolitikken. Her havde man et område, hvor det gik på tværs af boligforligets partier, og det var i sig selv en gunstig ting.

Det har også været klart fra starten, at vi ikke var tilfredse med den reguleringsordning, der var gældende; det gjaldt forsinkelsen af udbetalingerne i forhold til prisstigningerne, det gjaldt de ret store stigninger, der skulle til, altså 5 points-reglen, og det gjaldt endelig og mest fundamentalt selve grundlaget, de 110 og senere de 108 points.

Det kunne man have ordnet, som andre har sagt, dengang, og det eneste rimelige havde selvfølgelig været, om man dengang havde fulgt os og stemt for det ændringsforslag, eller det behøvede ikke engang at have været et ændringsforslag; man burde have taget udgangspunkt i det, som pristallet var, da boligsikringen sidst blev reguleret, nemlig 103.

Det ville man ikke, og det er der ikke noget at gøre ved. Vores ændringsforslag blev stemt ned, og sådan ligger det. Men der er en ting, jeg synes det er værd at erindre om, og det er, at der var ikke nogen som helst saglig begrundelse for at ændre fra 110 til 108. Der var én eneste begrundelse for at ændre fra 110 til 108, og den begrundelse tilsluttede det radikale venstre sig, nemlig at der skulle falde en portion. Med de huslejestigninger, man havde givet folk, skulle der falde en portion efter julipristallet, og så står vi nu i den situation, at nogle forkerte forudsigelser eller fejlregninger, eller hvad man nu skal kalde det – dem kommer vi ustandselig ud for, ikke bare i boligministeriet, men også i alle mulige andre ministerier – fører til, at de 108 ikke var nok til, at der blev udløst en portion med julipristallet. Så er spørgsmålet, om alle disse pensionister, som det især drejer sig om, men også andre mennesker, skal lide under sådan en fejlforudsætning eller fejlregning, eller hvad man nu skal kalde det, der skete i ministeriet, og som selvfølgelig forligspartierne er en slags medansvarlige for, for